

ΣΟΝΕΤΤΟ

Γλυκειὰ σὰ φῶς πὺν τὸ πεφτάστρι ἀφήνει
Διαβαίνεις μὲς στὸ νοῦ καὶ στ' ὄνειρό μου,
Ἦσκιος γοργὸς στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου,
Πνοὴ ἑλαφρὴ πὺν τὸ κερὶ δὲ σβήνει.

Καὶ δὲ σαλεύει μέσα μου ἡ γαλήνη
Τ' ἄσπρα φτερά της στὸν κρυφὸ καημὸ μου
Κι ὁ πόθος πὺν φωτίζει τὸ λογισμό μου
Χαρὲς κι ἀνθούς σὰν πάντα ἀγνοὺς μοῦ δίνει :

Χαρὲς . . . Λουσμένες στῆς σιγῆς τὸ δάκρυ
Κι ἄνθη πὺν ζοῦν παράμερα σὲ μιὰ ἄκρη.
Ἦ μοῖρα μου τ' ἀδράχτι ἔχει τυλίξει

Ἔτσι νὰ ζήσω τὰ στερνά μου χρόνια
Σὰ βρύση σιγαλὴ πὺν τρέχει αἰώνια
Χωρὶς ποτάμι ἢ θάλασσα νὰ σμίξει.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ :

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ τραγούδια ἐσώπασαν σὰ χεῖλη μαραμένα,
Γλυκὰ τοῦ Πάνα ἡ σύριγγα δὲ θ' ἀντηχήσει πιά.
Οἱ Ἀμαδρυάδες δὲ γυρνοῦν στὰ δάση, ἐρημωμένα
Τάλη ἀπομένουν κ' οἱ γλυπτοὶ βωμοὶ χωρὶς φωτιά.

Καὶ σύ, γιδάρη Ἀρκαδικέ, τὴν τέχνη ἔχεις ξεμάθει,
Πὺν τὴ βαθιὰ ξύπναε ἀργὰ κι ἀρμονικὰν ἠχώ·
Χέρσο ἔχει μείνει τοῦ ἱεροῦ τοῦ στίχου τὸ χωράφι
Κι ἀλλί ! τραγούδια μοναχὰ βαρβαρικά ἀγοικῶ.

ΜΕ ΤΟ ΡΑΒΔΙ τοῦ πελεγρίνου πάω σὲ ταξίδι μακρινό—
—Σὲ ὀμυγλίαςμένεες πολιτείες τῇ θλίψῃ μου ν' ἀνιστορῶ.

Νὰ λέω γιὰ τὰ γλυκὰ σου χεῖλη καὶ τὴ φλογάτη σου ματιά,
Ποῦ ἔχει τὴν ἄμαθῃ καρδιά μου βαθιὰ πληγώσει καὶ βαριά.

Καὶ γιὰ τὸν ἄξαφνο, ἀκριβή μου, βασανισμένο σου χαμό.
Μὲ τὸ ραβδί τοῦ πελεγρίνου πάω σὲ ταξίδι μακρινό.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶναι τὰ μάτια...

Εἶναι τὰ μάτια, ποὺ διψοῦν πλῆθιο τὸ φῶς νὰ πιοῦνε
Στὸν ἥλιο ἢ σ' ἄλλα ἀσύγκριτα ματάκια καὶ πιστά,
Τὰ μάτια, ποὺ μὲ χρώματα καὶ μ' ὁμορφίες μεθοῦνε,
Ποὺ εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ χαίρονται καὶ νείρονται κλειστά.

Εἶναι τὰ χεῖλη, γιὰ νερὸ ποὺ ἢ γιὰ κρασί διψοῦνε
Στὴ βρύση ἢ σ' ἄλλα ρόδινα χειλάκια ποὺ ἀγαποῦν,
Εὐλογητὰ τὸν Ἑρωτα σὰ γλυκοτραγουδοῦνε,
Πιὸ εὐλογητὰ τὴν πίκρα τους σὰν κρύβουν καὶ σιωποῦν.

Εἶναι τὰ χέρια, τῆς χαρᾶς ποὺ πλέκουν τὰ στεφάνια,
Τρυγώντας τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν ἢ νειότης ποθητῆς,
Στὸν τίμιο κόπο νὰ λυγοῦν ποὺ τῶχουν περηφάνεια
Καὶ τὴν κορώνα ποὺ κρατοῦν ψηλὰ τῆς ἀρετῆς.

Μὰ δόξα πιότερη στὸ νοῦ, ποὺ ἔχει φτερὰ καὶ πάνω
Στὰ γαλανὰ ζυγιάζεται τοῦ ἀπείρου σὰν ἀητός,
Καὶ μὰ γραμμούλα φωτεινὴ θ' ἀφήσῃ σὰν πεθάνω,
Σὰν ἄστρον, μὲς στὴν ἄβυσσο ποὺ πέφτει τοῦ Παντός.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ